

ΕΓΓΡΑΦΑΝ ΓΙΑ ΤΟ «ΝΥΧΤΕΣ ΤΡΟΜΟΥ»

«Πολύπλοκοι χαρακτήρες... γρήγορος ρυθμός... δεξιοτεχνική, απόλυτα ικανοποιητική κατάληξη».

The New York Times

«Καλοδουλεμένη πλοκή που κυλάει αβίαστα. Ο Κουντς δημιουργεί χαρακτήρες ασυνήθιστα σύνθετους και βαθείς... ένα επίπεδο κατανόησης και ευαισθησίας που είναι όχι απλώς πειστικό, αλλά εκπληκτικό».

The Seattle Times

«Παράξενο. Αλλόκοτο. Ανατριχιαστικό. Μακάβριο. Τρομακτικό».

New York Daily News

«Συναρπαστική πλοκή... εξαιρετικοί χαρακτήρες».

The Baltimore Sun

«Ο ρυθμός επιταχύνεται σαν χιονοστιβάδα. Ο αναγνώστης φτάνει στη λύση της πλοκής συναισθηματικά εξαντλημένος και έντρομος».

The Baton Rouge Advocate

«Ορμητικό, πλούσιο σε χαρακτήρες, πανοραμικό... ψυχαγωγία εκπληκτικά γεμάτη βία, τρόμο και σασπένς».

Kirkus Reviews

«Σύνθετοι και συναρπαστικοί χαρακτήρες. Ο χαρακτήρας του Τόμας είναι ένα λογοτεχνικό επίτευγμα που καταδεικνύει την αξιοσημείωτη δεξιοτεχνία του Κουντς».

Mystery Scene

«Το *Νύχτες Τρόμου* είναι ανελέητα συγκλονιστικό, προκλητικό, γοητευτικό. Γραμμένο με εκρηκτική ζωντάνια και σφρίγος».

Fear

Έργα του συγγραφέα που εκδόθηκαν
στη σειρά BELL Best Seller:

Φωνή απ' το Σκοτάδι (ως Leigh Nichols)

Ο Εφιάλτης Παραφυλάει

Αστραπή

Εφιάλτες του Μεσονυχτίου

Νύχτες Τρόμου

Το Κρησφύγετο

Ψυχρή Φωτιά

Τα Δάκρυα του Δράκοντα

Ο Σωσίας

Χειμωνιάτικο Φεγγάρι

Ένταση

Φαντάσματα

Χωρίς Επιζήσαντες

Ψίθυροι στο Σκοτάδι

Φοβία

Με την Άκρη του Ματιού Του

Μια Πόρτα Πριν τον Παράδεισο

Μοχθηρό Φεγγάρι

Το Πρόσωπο

Ο Παράξενος Τόμας

Για Πάντα Παράξενος

Η Προφητεία

Ταχύτητα

60 Ωρες

Ο Παράξενος Αδελφός

Ένας Συνηθισμένος Άνθρωπος

Όσα Ξέρει η Νύχτα

Αθωότητα

DEAN
KOONTZ

ΝΥΧΤΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

Β' ΕΚΔΟΣΗ

Μετάφραση: Γιάννα Αναστοπούλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL
ΦΕΙΔΙΟΥ 18, 106 78 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.360.9438 - 210.362.9723
www.bell.gr

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Bad Place*

© 1990 by Nkui, Inc.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Για την ελληνική γλώσσα:

© 1991, 2015 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ABEE

Α΄ Έκδοση: Αύγουστος 1991

Β΄ Έκδοση: Φεβρουάριος 2015

Μετάφραση: Γιάννα Αναστοπούλου

Επιμέλεια: Αργυρώ Πιπίνη

Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Άγγελος Αναστασιάδης

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-450-365-0

BELL BEST SELLER - ΤΕΥΧΟΣ 365

Για τον συγγραφέα

Ο Ντιν Κουντς συγκαταλέγεται στους πιο γνωστούς και επιτυχημένους συγγραφείς στον κόσμο. Έχει γράψει περισσότερα από πενήντα μυθιστορήματα, πολλά από τα οποία κατέκτησαν τη Νο 1 θέση στις λίστες των μπεστ σέλερ των *New York Times*. Τα έργα του εκδίδονται σε τριάντα οχτώ γλώσσες και οι συνολικές πωλήσεις τους διεθνώς ξεπερνούν τα τετρακόσια πενήντα εκατομμύρια αντίτυπα.

Ζει στη Νότια Καλιφόρνια με τη σύζυγό του Γκέρντα, το γκόλντεν ριτρίβερ τους, Άννα, και την παντοτινή ανάμνηση του γκόλντεν τους Τρίξι.

Συχνά οι δάσκαλοι επηρεάζουν τη ζωή μας περισσότερο απ' όσο συνειδητοποιούν. Από τις μέρες του γυμνασίου μέχρι σήμερα, είχα δασκάλους στους οποίους θα είμαι για πάντα υπόχρεος, όχι απλώς γι' αυτά που με δίδαξαν, αλλά γιατί μου πρόσφεραν τα ανεκτίμητα πρότυπα της αφοσίωσης, της καλοσύνης και της γενναιοδωρίας του πνεύματος, που μου εμφύσησαν την ακλόνητη πίστη ότι ο άνθρωπος κατά βάση είναι καλός. Το βιβλίο αφιερώνεται στους:

Ντέιβιντ Ο'Μπράιεν

Τόμας Ντόιλ

Ρίτσαρντ Φόρσαϊθ

Τζον Μπόντναρ

Καρλ Κάμπελ

Στιβ και Τζιν Χέρνισιν

*Κάθε μάτι βλέπει το δικό του, ξεχωριστό όραμα·
κάθε αυτί ακούει διαφορετικό τραγούδι.
Σε κάθε άνθρωπο την ταραγμένη καρδιά
κρύβεται ένα μοναδικό, επαίσχυντο σφάλμα.*

*Πίσω από το ανθρώπινο προσωπείο κρύβονται δαίμονες
πιο παράξενοι από εκείνους που κατοικούν στις πεδιάδες
της Κόλασης.
Όμως, κι από την καρδιά του φτωχού κτήνους
δε λείπουν η αρετή, η καλοσύνη και η αγάπη.*

Το Βιβλίο που Μετράει τους Καημούς

1

Η ΝΥΧΤΑ ΗΤΑΝ ΓΑΛΗΝΙΑ και αλλόκοτα ήσυχη, λες και το σοκάκι ήταν μια εγκαταλειμμένη και απάνεμη ακρογιαλιά στο μάτι ενός τυφώνα, ανάμεσα στο τέλος και τον ερχομό της καταιγίδας. Στον αέρα πλανιόταν η οσμή καπνού, παρ' όλο που καπνός δε φαινόταν πουθενά.

Ο Φρανκ Πόλαρντ ήταν πεσμένος μπρούμυτα πάνω στο παγωμένο πεζοδρόμιο.

Δεν κουνήθηκε καθόλου όταν ξαναβρήκε τις αισθήσεις του. Περίμενε, ελπίζοντας ότι θα του περνούσε η σύγχυση. Πετάρισε τα βλέφαρά του για να δει καλύτερα. Πήρε μερικές βαθιές αναπνοές και γεύτηκε τον αόρατο καπνό. Η απιά γεύση τον έκανε να μορφάσει.

Γύρω του διαγράφονταν σκιές που θύμιζαν φιγούρες ρασοφόρων. Σιγά σιγά άρχισε να βλέπει καλύτερα. Όμως, το αδύναμο κίτρινο φως που ερχόταν από κάπου πίσω του δεν άφηνε να φανούν πολλά πράγματα. Δυο τρία μέτρα πιο πέρα βρισκόταν ένας πελώριος παραλληλόγραμμος σκουπιδοτενεκές. Το σχήμα του διαγραφόταν τόσο αχνά, ώστε για μια στιγμή φάνηκε στον Φρανκ απίστευτα παράξενος. Σχεδόν σαν δημιουργήμα κάποιου εξωγήινου πολιτισμού. Έμεινε να τον κοιτάζει πολλή ώρα προτού συνειδητοποιήσει τι ακριβώς ήταν.

Ο Φρανκ δεν ήξερε πού βρισκόταν ή με ποιον τρόπο είχε βρεθεί εκεί. Δεν ήταν δυνατό να ήταν αναισθητος περισσότερο από κάμποσα δευτερόλεπτα, γιατί η καρδιά του σφυροκοπούσε λες και πριν από λίγο έτρεχε σαν να τον κυνηγούσαν όλοι οι δαίμονες της κόλασης.

Πυγολαμπίδες μες στην ανεμοθύελλα...

Αυτή η φράση άστραψε μες στο μυαλό του, αλλά δεν είχε ιδέα τι σήμαινε. Όταν προσπάθησε να συγκεντρωθεί για να βγάλει κάποιο νόημα, τον έπιασε ένας πόνος ακριβώς πάνω από το δεξί μάτι.

Πυγολαμπίδες μες στην ανεμοθύελλα...

Ο Φρανκ βόγκηξε.

Ανάμεσα σ' αυτόν και στο σκουπιδοτενεκέ κινήθηκε γρήγορα και ευέλικτα μια σκιά. Ένα ζευγάρι μικρά αλλά λαμπερά πράσινα μάτια τον περιεργάστηκαν με ψυχρό ενδιαφέρον.

Από την τρομάρα του, ο Φρανκ τινάχτηκε και στάθηκε στα γόνατά του. Του ξέφυγε μια αδύναμη κραυγή, που θύμιζε όχι ανθρώπινο ήχο αλλά πνιχτό σκούξιμο παράφωνου μουσικού οργάνου.

Το πλάσμα με τα πράσινα μάτια το 'βαλε στα πόδια. Ήταν μια γάτα. Μια συνηθισμένη κεραμιδόγατα.

Ο Φρανκ σηκώθηκε όρθιος. Τρίκλισε ζαλισμένος και κόντεψε να πέσει πάνω σε ένα αντικείμενο που βρισκόταν πίσω του. Έσκυψε και το σήκωσε διστακτικά. Ήταν μια ταξιδιωτική τσάντα από μαλακό δέρμα, παραγεμισμένη και ασήκωτη. Υπέθεσε ότι του ανήκε. Δεν ήταν σίγουρος. Δε θυμόταν. Πήγε παραπαίοντας μέχρι το σκουπιδοτενεκέ και ακούμπησε πάνω στη σκουριασμένη επιφάνειά του.

Έριξε μια ματιά τριγύρω και είδε ότι βρισκόταν ανάμεσα σε δύο σειρές από διώροφα κτίρια. Όλα τα παράθυρα ήταν σκοτεινά.. Και από τις δύο πλευρές τα αυτοκίνητα των ενοίκων ήταν παρκαρισμένα σε σκεπαστά παραπήγματα, στραμμένα προς τα εμπρός. Από ένα φανοστάτη στην άκρη του τετραγώνου ξεχυνόταν ένα αλλόκοτο, κιτρινιάρικο φως. Θύμιζε περισσότερο λάμψη από φλόγα γκαζιού παρά φωτεινή ακτινοβολία ηλεκτρικού λαμπτήρα. Έτσι μακρινό που ήταν δεν τον βοηθούσε να διακρίνει τις λεπτομέρειες του σοκακιού.

Όταν η καρδιά του έπαψε να σφυροκοπάει σαν τρελή και ξαναβρήκε την αναπνοή του, συνειδητοποίησε εντελώς ξαφνικά ότι δεν ήξερε ποιος ήταν! Γνώριζε το όνομά του –Φρανκ Πόλαρντ– αλλά αυτό ήταν όλο. Δεν ήξερε την ηλικία του, το

επάγγελμά του, από πού ερχόταν, πού πήγαινε και γιατί. Αυτή η συνειδητοποίηση τον ξάφνιασε τόσο πολύ, που για μια στιγμή του κόπηκε η ανάσα. Έπειτα η καρδιά του άρχισε να σφυροκοπάει ξανά. Του ξέφυγε μια σφυριχτή ανάσα.

Πυγολαμπίδες μες στην ανεμοθύελλα...

Τι στο διάβολο σήμαινε αυτό;

Ο πόνος πάνω από το δεξί του μάτι απλώθηκε στο μέτωπό του.

Κοίταξε ξέφρενα δεξιά και αριστερά προσπαθώντας να εντοπίσει ένα αντικείμενο, κάποιο κομμάτι του τοπίου που ίσως αναγνώριζε —μια άγκυρα μέσα σε έναν κόσμο που ξαφνικά είχε γίνει αφάνταστα παράξενος. Η νύχτα δεν του πρόσφερε καμία βοήθεια και ο Φρανκ αναγκάστηκε να ψάξει μέσα του, αναζητώντας απελπισμένα κάτι γνώριμο. Η μνήμη του όμως ήταν πιο σκοτεινή και από το σοκάκι στο οποίο βρισκόταν.

Σιγά σιγά συνειδητοποίησε ότι η οσμή του καπνού είχε ξεθωριάσει και τη θέση της είχε πάρει μια αδιόρατη αλλά αναγούλιαστική μπόχα σαπισμένων σκουπιδιών. Η βρόμα της αποσύνθεσης τον πλημμύρισε με σκέψεις θανάτου. Αυτές του προκάλεσαν με τη σειρά τους την αμυδρή εντύπωση ότι έτρεχε να κρυφτεί από κάποιον —ή κάτι— που ήθελε να τον σκοτώσει. Προσπάθησε να θυμηθεί γιατί και από ποιον κρυβόταν, αλλά δεν τα κατάφερε. Στην πραγματικότητα, αυτή η εντύπωση βασιζόταν περισσότερο στο ένστικτο παρά σε κάποια αληθινή ανάμνηση.

Σηκώθηκε αέρας. Έπειτα επικράτησε ξανά γαλήνη, λες και η νεκρή νύχτα πάνω στην προσπάθειά της να αναστηθεί είχε καταφέρει να πάρει μόνο μια τρεμουλιαστή ανάσα. Ένα κομμάτι χαρτί, παρασυρμένο από τον αέρα, κύλησε πάνω στο πεζοδρόμιο και σταμάτησε μπροστά στο δεξί παπούτσι του Φρανκ.

Άλλη μια ριπή αέρα.

Το χαρτί κύλησε ξανά.

Έπειτα η νύχτα γαλήνεψε και πάλι.

Κάτι γινόταν. Ο Φρανκ διαισθάνθηκε ότι αυτές οι σύντομες πνοές είχαν κάποιο δυσοίωνα νόημα, ότι προέρχονταν από κάποια κακόβουλη πηγή.

Ήταν παράλογο, αλλά σκέφτηκε ότι, από στιγμή σε στιγμή, θα τον έλιωνε ένα τεράστιο βάρος. Σήκωσε το κεφάλι του και

κοίταξε τον καθάριο ουρανό, το ψυχρό σκοτάδι του διαστήματος και τη μοχθηρή λάμψη των μακρινών αστεριών. Ακόμα κι αν υπήρχε κάτι που ορμούσε καταπάνω του, ο Φρανκ δεν το έβλεπε.

Η νύχτα άφησε άλλη μια ανάσα. Πιο δυνατή αυτή τη φορά. Κοφτή και νοτισμένη.

Ο Φρανκ φορούσε αθλητικά παπούτσια, άσπρες κάλτσες, τζιν παντελόνι και μπλε μακρυμάνικο καρό πουκάμισο. Δε φορούσε μπουφάν, αν και η ατμόσφαιρα το σήκωνε. Ο αέρας δεν ήταν τσουχτερός, αλλά ελαφρά δροσερός. Στην ψυχή του Φρανκ όμως επικρατούσαν παγωνιά κι ένας ψυχρός φόβος. Το δροσερό χάδι του νυχτερινού αέρα κι αυτή η εσωτερική παγωνιά τού έφεραν ρίγη.

Η ριπή του ανέμου ξεψύχησε.

Η ακινησία δάμασε τη νύχτα.

Ο Φρανκ ήταν σίγουρος ότι έπρεπε να φύγει από κει και μάλιστα γρήγορα. Απομακρύνθηκε από το σκουπιδοτενεκέ. Προχώρησε τρικλίζοντας, έφτασε μέχρι το φανοστάτη στην άκρη του τετραγώνου και βυθίστηκε σε πιο σκοτεινά βάθη, χωρίς να έχει κάποιο συγκεκριμένο προορισμό. Τον έσπρωχνε η αίσθηση ότι αυτό το μέρος ήταν επικίνδυνο και ότι η ασφάλεια –αν υπήρχε τέτοιο πράγμα– βρισκόταν αλλού.

Ξανασηκώθηκε αέρας κι αυτή τη φορά συνοδεύτηκε από ένα απόκοσμο σφύριγμα που ακουγόταν μόλις και μετά βίας, σαν απόμακρη μουσική αυλού κατασκευασμένου από κάποιο παράξενο οστό.

Έπειτα από λίγο, καθώς τα μάτια του προσαρμόστηκαν στο ζοφερό σκοτάδι και τα βήματά του έγιναν πιο σίγουρα, ο Φρανκ έφτασε στη συμβολή δύο δρόμων. Αριστερά και δεξιά του υπήρχαν ανοιχτόχρωμες ασίδες με πόρτες από σφυρήλατο σίδερο.

Προσπάθησε να ανοίξει την πόρτα που βρισκόταν αριστερά του. Ήταν ξεκλείδωτη και τη συγκρατούσε ένα απλό ζεμπερέκι. Οι μεντεσέδες της έτριξαν. Ο Φρανκ μόρφασε, ελπίζοντας ότι δεν τον είχε ακούσει αυτός που τον καταδίωκε.

Παρ' όλο που δε φαινόταν πουθενά κάποιος εχθρός, ο Φρανκ ήταν σίγουρος ότι τον κυνηγούσαν. Το ήξερε με τη βεβαιότητα του λαγού που γνωρίζει ότι υπάρχει μια αλεπού στο λιβάδι.

Ξανασηκώθηκε αέρας και ακούστηκε πάλι εκείνη η μουσική που θύμιζε αυλό. Ο ήχος διαπέρασε τον Φρανκ και τον φόβισε ακόμα περισσότερο.

Πίσω από τη μαύρη σιδερένια πόρτα που ήταν περιτριγυρισμένη από φουντωτές φτέρες και θάμνους, ανάμεσα σε δύο διώροφα κτίρια, υπήρχε ένα μονοπάτι. Ο Φρανκ το ακολούθησε και βγήκε σε μια μακρόστενη αυλή. Στις δύο άκρες της υπήρχε από μια λάμπα ασφαλείας. Τα διαμερίσματα του πρώτου ορόφου έβλεπαν σε έναν καλυμμένο χώρο, ενώ οι πόρτες των διαμερισμάτων του δεύτερου ορόφου βρίσκονταν κάτω από την κεραμωτή στέγη ενός μπαλκονιού με σιδερένια κάγκελα. Τα σκοτεινά παράθυρα έβλεπαν σε μια λωρίδα γρασιδιού, σε παρτέρια με αζαλέες και παχύφυτα και σε κάμποσους φοίνικες.

Πάνω σε έναν κακοφωτισμένο τοίχο έπεφταν αγκαθωτές σκιές από τα φύλλα των φοινίκων. Ήταν τόσο ακίνητες, που έμοιαζαν με σκαλίσματα πάνω σε πέτρινο θριγκό. Ακούστηκε ξανά ο μυστηριώδης αυλός. Ο άνεμος φύσηξε πιο δυνατά και οι σκιές χόρεψαν ξανά και ξανά. Ο Φρανκ διέσχισε βιαστικά την αυλή και η δική του παραμορφωμένη σκιά στροβιλίστηκε φευγαλέα πάνω στον τοίχο. Βρήκε ένα δεύτερο μονοπάτι, μια δεύτερη πόρτα κι έπειτα το δρόμο στον οποίο έβλεπε το συγκρότημα των διαμερισμάτων.

Ήταν ένα δρομάκι χωρίς φανοστάτες. Εδώ η νύχτα ήταν αδιαφιλονίκητη βασίλισσα.

Ο άνεμος κράτησε περισσότερο αυτή τη φορά και ήταν πιο έντονος. Έπειτα σταμάτησε απότομα, παίρνοντας μαζί του και τον ήχο του παράφωνου αυλού. Του φάνηκε ότι σχηματίστηκε γύρω του ένα κενό, λες και εξαφανίστηκε όλο το οξυγόνο. Τα αυτιά του βούλωσαν σαν να άλλαξε απότομα υψόμετρο. Έτρεξε προς το μέρος μερικών παρκαρισμένων αυτοκινήτων στο κράσπεδο που βρισκόταν στο τέλος του δρόμου και η ατμόσφαιρα ξανάγινε φυσιολογική.

Χρειάστηκε να δοκιμάσει τέσσερα αυτοκίνητα μέχρι να βρει ένα ξεκλειδωτο. Ήταν μια Φορντ. Κάθισε στη θέση του οδηγού, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή για να βλέπει καλύτερα.

Κοίταξε το σημείο απ' όπου είχε έρθει.

Το συγκρότημα των διαμερισμάτων ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι. Ήταν ένα συνηθισμένο αλλά, παρ' όλα αυτά, ζοφερό κτίριο.

Δε φαινόταν ψυχή.

Όμως ο Φρανκ ήξερε ότι κάποιος υπήρχε εκεί κοντά.

Έσκυψε κάτω από την κονσόλα του αυτοκινήτου, τράβηξε ένα μάτσο καλώδια κι έβαλε μπροστά το αυτοκίνητο. Έπειτα συνειδητοποίησε ότι αυτή η ικανότητα υποδήλωνε μια παράνομη ζωή. Όμως δεν ένιωθε σαν κλέφτης. Δεν αισθανόταν κάποια ενοχή, ούτε αντιπάθεια —ή φόβο— για την αστυνομία. Αντίθετα, εκείνη τη στιγμή θα ήθελε πολύ να βρισκόταν κοντά του ένας αστυνομικός και να τον βοηθούσε να αντιμετωπίσει αυτόν ή αυτό που τον καταδίωκε. Δεν ένιωθε σαν εγκληματίας, αλλά σαν άνθρωπος που κρύβεται για πολύ καιρό από έναν αμείλικτο και αδυσώπητο εχθρό.

Άπλωσε το χέρι του για να κλείσει την πόρτα του αυτοκινήτου και τον έλουσε ένα αχνό γαλάζιο φως. Τα παράθυρα από την αριστερή πλευρά του αυτοκινήτου τινάχτηκαν στον αέρα. Το πίσω κάθισμα γέμισε από σπασμένα γυαλιά. Επειδή η μπροστινή πόρτα ήταν ανοιχτή, τα γυαλιά δεν έπεσαν πάνω στον Φρανκ. Αντίθετα, τα περισσότερα έπεσαν προς τα έξω, πάνω στο πεζοδρόμιο.

Ο Φρανκ έκλεισε την πόρτα κοπανώντας τη με δύναμη κι έπειτα κοίταξε έξω από το σπασμένο παράθυρο, προς τη μεριά των σκοτεινών διαμερισμάτων. Δεν υπήρχε ψυχή.

Έβαλε πρώτη, έλυσε το χειρόφρενο και πάτησε με δύναμη το γκάζι. Καθώς απομακρυνόταν από το κράσπεδο, χτύπησε τον πίσω προφυλακτήρα του αυτοκινήτου που ήταν παρκαρισμένο μπροστά του. Για μια στιγμή ο ήχος της σύγκρουσης τάραξε τη νύχτα.

Ο Φρανκ όμως δεν είχε ξεφύγει ακόμα από τον άγνωστο εχθρό του. Το αυτοκίνητο φωτίστηκε από μια εκτυφλωτική γαλάζια λάμψη. Δεν κράτησε περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. Ολόκληρη η επιφάνεια του παρμπρίζ γέμισε από δαντελωτά ραγίσματα, παρ' όλο που ο Φρανκ δεν είδε τίποτα να τη χτυπάει. Γύρισε το κεφάλι του και σφάλισε τα μάτια του για να μην τυφλωθεί από τα θραύσματα του γυαλιού που τινάχτηκαν στον αέ-

ρα. Για μια στιγμή έπαψε να βλέπει προς τα πού πήγαινε, αλλά το πόδι του δεν άφησε το γκάζι. Προτιμούσε να τρακάρει παρά να κόψει ταχύτητα και να δώσει στον αόρατο εχθρό του την ευκαιρία να τον προλάβει. Τα σπασμένα γυαλιά έπεφταν βροχή πάνω στο κεφάλι του. Για καλή του τύχη το παρμπρίζ ήταν φτιαγμένο από κρύσταλλο ασφαλείας και τα θραύσματα δεν τον πλήγωσαν.

Όταν άνοιξε ξανά τα μάτια του είδε ότι είχε περάσει το μισό τετράγωνο και είχε φτάσει στη διασταύρωση. Έστριψε δεξιά το τιμόνι, προς το μέρος μιας πιο καλοφωτισμένης λεωφόρου, πατώντας ελαφρά το φρένο.

Το γαλάζιο φως έλαμψε ξανά και ένα από τα πίσω λάστιχα της Φορντ έσκασε. Ο Φρανκ δεν άκουσε κανέναν πυροβολισμό. Μια στιγμή αργότερα έσκασε και το δεύτερο πίσω λάστιχο.

Το αυτοκίνητο κλυδωνίστηκε, γλίστρησε προς τα αριστερά κι έπειτα άρχισε να ταλαντεύεται.

Ο Φρανκ προσπάθησε να συγκροτήσει το τιμόνι.

Τα δύο μπροστινά λάστιχα έσκασαν ταυτόχρονα.

Το αυτοκίνητο κλυδωνίστηκε ξανά. Με το απότομο σκάσιμο των δύο μπροστινών ελαστικών αντισταθμίστηκε το γλίστημα του πίσω μέρους προς τα αριστερά και ο Φρανκ κατάφερε να ελέγξει το τιμόνι.

Ούτε αυτή τη φορά είχε ακούσει πυροβολισμούς. Δεν ήξερε γιατί συνέβαιναν όλα αυτά –κι όμως, ήξερε.

Αυτό ήταν το πιο τρομακτικό απ' όλα: κάπου βαθιά μέσα στο υποσυνείδητό του *ήξερε* τι συνέβαινε. Γνώριζε ποια ήταν αυτή η παράξενη δύναμη που κατέστρεφε το αυτοκίνητο. Επιπλέον, ήξερε ότι είχε ελάχιστες πιθανότητες να ξεφύγει.

Μια γαλάζια σπίθα...

Το πίσω παράθυρο έγινε χίλια κομμάτια. Τα σουβλερά θραύσματα του κρυστάλλου ασφαλείας τινάχτηκαν γύρω από τον Φρανκ. Μερικά έπεσαν στο πίσω μέρος του κεφαλιού του και μπερδεύτηκαν στα μαλλιά του.

Ο Φρανκ πέρασε τη γωνία και συνέχισε με τα λάστιχα σκασμένα. Ο ήχος των σκισμένων ελαστικών που ανέμιζαν και ο θόρυβος των μεταλλικών ζαντών που τρίβονταν στο δρόμο ακού-

γονταν πάνω από το μουγκρητό του ανέμου που μαστίγωνε το πρόσωπο του άντρα.

Έριξε μια ματιά στον καθρέφτη. Η νύχτα πίσω του θύμιζε μαύρο ωκεανό και οι φανοστάτες που διέλυαν εδώ κι εκεί το σκοτάδι έμοιαζαν με νηοπομπές.

Σύμφωνα με το ταχύμετρο, ο Φρανκ έτρεχε με τριάντα πέντε χιλιόμετρα την ώρα. Προσπάθησε να φτάσει τα σαράντα, παρά τα σκασμένα λάστιχα, αλλά η μηχανή του αυτοκινήτου κάτω από το καπό κροτάλισε, τσίριξε, έβηξε και ο άντρας κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να την πιέσει άλλο.

Κόντευε να φτάσει στην επόμενη διασταύρωση όταν τα φώτα πορείας είτε έσκασαν είτε έσβησαν. Ο Φρανκ δεν ήξερε ποιο από τα δύο συνέβη. Παρ' όλο που οι φανοστάτες απείχαν αρκετά μεταξύ τους, έβλεπε αρκετά καλά ώστε να μπορεί να οδηγή.

Η μηχανή έβηξε δύο φορές και η Φορντ άρχισε να χάνει ταχύτητα. Όταν έφτασε στη διασταύρωση, ο Φρανκ δεν πάτησε φρένο μπροστά στο ΣΤΟΠ που υπήρχε. Αντίθετα, σανίδωσε το γκάζι. Μάταιος κόπος.

Τελικά το τιμόνι άρχισε να γυρίζει ανώφελα στα ιδρωμένα χέρια του.

Όπως φαινόταν, τα λάστιχα είχαν διαλυθεί εντελώς. Η επαφή των ατσάλινων ζαντών με το οδόστρωμα σκορπούσε τριγύρω χρυσαφίες και γαλάζιες σπίθες.

Πυγολαμπίδες μες στην ανεμοθύελλα...

Εξακολουθούσε να μην ξέρει τι σήμαινε αυτό.

Τώρα κινιόταν με είκοσι πέντε χιλιόμετρα την ώρα. Το αυτοκίνητο κατευθυνόταν κατευθείαν επάνω στο δεξί πεζοδρόμιο. Ο Φρανκ πάτησε τα φρένα, αλλά δε λειτουργούσαν πλέον.

Το αυτοκίνητο χτύπησε στο κράσπεδο, το ανέβηκε, πέρασε ξυστά από ένα φανοστάτη και έπεσε πάνω στον κορμό ενός τεράστιου φοινικόδεντρου, μπροστά από ένα λευκό μπανγκαλόου. Στο σπίτι άναψαν φώτα.

Ο Φρανκ άνοιξε την πόρτα, άρπαξε τη δερμάτινη ταξιδιωτική τσάντα από τη θέση του συνοδηγού και βγήκε έξω, σκορπίζοντας γύρω του θραύσματα από το κρύσταλλο ασφαλείας.

Παρ' όλο που επικρατούσε ελαφριά δροσιά, ο αέρας του

πάγωσε το πρόσωπο, γιατί από το μέτωπό του έτρεχε ποτάμι ο ιδρώτας. Έγλειψε τα χείλη του και γεύτηκε την αλμύρα.

Ένας άντρας είχε ανοίξει την μπροστινή πόρτα του μπανγκαλόου και είχε βγει στη βεράντα της πρόσοψης. Φώτα άναψαν και στο διπλανό σπίτι.

Ο Φρανκ κοίταξε το σημείο απ' όπου είχε έρθει. Ένα λεπτό σύννεφο φωτεινής γαλάζιας σκόνης κάλυπτε το δρόμο. Δύο τετράγωνα πίσω του, οι λάμπες των φανοστατών έσκασαν λες και τις είχε συντρίψει ένα ορμητικό ρεύμα. Τα θραύσματα του γυαλιού, γυαλιστερά σαν κομματάκια πάγου, έπεσαν βροχή πάνω στην άσφαλτο. Στο σκοτάδι που ακολούθησε, ο Φρανκ νόμισε ότι είδε μια ψηλή φιγούρα να έρχεται προς το μέρος του. Δεν ήταν σίγουρος όμως.

Ο τύπος από το μπανγκαλόου άρχισε να τρέχει προς το μέρος του φοίνικα, εκεί που είχε σταματήσει η Φορντ. Μιλούσε, αλλά ο Φρανκ δεν τον άκουγε.

Αρπάζοντας τη δερμάτινη τσάντα, έκανε μεταβολή και άρχισε να τρέχει. Δεν ήταν σίγουρος από τι έτρεχε να ξεφύγει. Δεν ήξερε γιατί ήταν τόσο φοβισμένος, ούτε πού ήλπιζε να βρει καταφύγιο. Όμως το έβαλε στα πόδια γιατί ήξερε πως, αν στεκόταν εκεί λίγα δευτερόλεπτα ακόμα, θα σκοτωνόταν.

2

ΤΟ ΠΙΣΩ ΜΕΡΟΣ του φορτηγού δεν είχε παράθυρα. Το εσωτερικό του φωτιζόταν από τα μικροσκοπικά κόκκινα, γαλάζια, πράσινα, λευκά και κεχριμπαρένια φωτάκια του ηλεκτρονικού εξοπλισμού παρακολούθησης. Εκείνο όμως που φώτιζε ακόμα περισσότερο το χώρο και τον έκανε να θυμίζει θάλαμο υποβρυχίου ήταν η πράσινη λάμψη που ξεχυνόταν από τις οθόνες των δύο υπολογιστών.

Ο Ρόμπερτ Ντακότα φορούσε παπούτσια Ρόκπορτ, μπεζ κοτλέ παντελόνι και μαρόν πουλόβερ. Καθόταν σε μια περιστρε-

φόμενη καρέκλα, μπροστά από τις δύο οθόνες. Χτυπούσε τα πόδια του στο πάτωμα και με το δεξί του χέρι διηύθυνε χαρούμενα μια αόρατη ορχήστρα.

Ο Μπόμπι φορούσε επίσης στερεοφωνικά ακουστικά, τα οποία είχαν προσαρμοσμένο πάνω τους ένα μικροσκοπικό μικρόφωνο. Το μικρόφωνο αυτό απείχε περίπου δύο πόντους από τα χείλη του άντρα. Εκείνη τη στιγμή άκουγε το «*One O'Clock Jump*» του Μπένι Γκούντμαν, την εξαιρετική διασκευή της κλασικής σουίνγκ σύνθεσης του Κάουντ Μπέιζι. Ο Τζες Στέισι έπιασε άλλο ένα ρεφρέν στο πιάνο, ενώ ο Χάρι Τζέιμς άρχισε να παίζει στην τρομπέτα του έναν από τους πιο διάσημους ρυθμούς στην ιστορία του σουίνγκ. Ο Μπόμπι απολάμβανε τη μουσική με όλη του την ψυχή.

Παρ' όλα αυτά, όμως, ήξερε κάθε στιγμή τις ενδείξεις των συσκευών. Αυτή που βρισκόταν δεξιά του ήταν συνδεδεμένη, μέσω μικροκυμάτων, με το σύστημα των ηλεκτρονικών υπολογιστών της Ντέκονταϊν Κορπορέισον, μπροστά στο κτίριο της οποίας είχε παρκάρει το φορτηγάκι του ο Μπόμπι. Έδειχνε τι μαγείρευε σ' εκείνα τα γραφεία ο Τομ Ράσμουσεν στη 1:10 το πρωί της Πέμπτης: κομπίνα.

Ο Ράσμουσεν αντέγραφε –το ένα μετά το άλλο– τα αρχεία του πρόσφατα ολοκληρωμένου, καινούριου και επαναστατικού προγράμματος επεξεργασίας κειμένων που είχε σχεδιάσει η ομάδα λογισμικού της Ντέκονταϊν και το οποίο λεγόταν «Μάγος». Τα αρχεία του Μάγου περιείχαν καλοσχεδιασμένες εντολές «κλειδώματος», σαν να λέμε, δηλαδή, ηλεκτρονικές κινητές γέφυρες, τάφρους και επάλξεις. Ο Τομ Ράσμουσεν όμως ήταν ξεφτέρι στην ασφάλεια των ηλεκτρονικών υπολογιστών και δεν υπήρχε φρούριο όπου να μην μπορούσε να παρεισφρήσει, αν είχε φυσικά τον απαιτούμενο χρόνο. Στην πραγματικότητα, αν ο Μάγος δεν είχε σχεδιαστεί σε ένα ασφαλές εσωτερικό σύστημα ηλεκτρονικών υπολογιστών το οποίο δε συνδεόταν με τον εξωτερικό κόσμο, ο Ράσμουσεν θα μπορούσε να είχε αντιγράψει τα αρχεία, έστω κι αν δε βρισκόταν μέσα στο κτίριο της Ντέκονταϊν, με τη βοήθεια ενός μόντεμ και μιας τηλεφωνικής γραμμής.

Η ειρωνεία ήταν πως εργαζόταν σαν νυχτοφύλακας στην

Ντέκονταϊν εδώ και πέντε βδομάδες. Είχε προσληφθεί με τη βοήθεια πλαστογραφημένων –και σχεδόν πειστικών– εγγράφων. Απόψε είχε διαλύσει τις τελευταίες άμυνες του Μάγου. Σε λίγο θα έβγαινε από το κτίριο της Ντέκονταϊν με ένα πακέτο από δισκέτες, που θα κόστιζαν μια περιουσία στους ανταγωνιστές της εταιρείας.

Το «*One O'Clock Jump*» τέλειωσε.

«Μουσική, σταμάτα», είπε στο μικρόφωνο ο Μπόμπι.

Αυτή η φωνητική διαταγή υποδείκνυε στο ηχοσύστημα να κλείσει, αφήνοντας τα ακουστικά που φορούσε ο Μπόμπι ελεύθερα για ασύρματη επικοινωνία με την Τζούλι, τη σύζυγο και συνεργάτιδά του.

«Με ακούς, μωράκι;»

Η Τζούλι ήταν μέσα σε ένα αυτοκίνητο, παρκαρισμένο στην πιο μακρινή άκρη του πάρκινγκ που βρισκόταν πίσω από το κτίριο της Ντέκονταϊν, και άκουγε απ' τα ακουστικά της την ίδια μουσική με τον Μπόμπι. Αναστέναξε. «Άραγε, ο Βέρνον Μπράουν είχε παίξει ποτέ καλύτερο τρομπόνι από εκείνο το βράδυ στο Κάρνεγκι;» ρώτησε.

«Και τι έχεις να πεις για τον Κρούπα στα ντραμς;»

«Ακουστική αμβροσία! Και αφροδισιακό συν τοις άλλοις. Αυτή η μουσική με κάνει να θέλω να πέσω στο κρεβάτι μαζί σου».

«Αδύνατο. Δε νυστάζω. Εξάλλου είμαστε ιδιωτικοί ντετέκτιβ. Το ξέχασες;»

«Προτιμώ να είμαστε εραστές».

«Δεν μπορούμε να βγάλουμε τον άρτον ημών τον επιούσιον κάνοντας έρωτα».

«Θα σε πληρώσω», είπε η Τζούλι.

«Αλήθεια; Πόσο;»

«Μμμ, για να δούμε! Μια και μιλάμε για άρτους... μισή φραντζόλα».

«Αξίζω ολόκληρη φραντζόλα!»

«Εδώ που τα λέμε, αξίζεις μια ολόκληρη φραντζόλα, δύο κρουασάν κι ένα κουλουράκι».

Η Τζούλι είχε μια ευχάριστη, βραχνή και απόλυτα αισθησιακή φωνή. Ο Μπόμπι λάτρευε να την ακούει και μάλιστα στο τηλέ-

φωνο, αφού έμοιαζε σαν άγγελος που του ψιθύριζε στ' αυτί. Θα ήταν εξαιρετική τραγουδίστρια αν ζούσε στη δεκαετία του '30 ή του '40 —κι αν δεν ήταν φάλτσα. Χόρευε υπέροχα σουίνγκ, αλλά οι ικανότητές της στο τραγούδι ήταν για κλάματα. Κάθε φορά που της ερχόταν διάθεση και τραγουδούσε συνοδεύοντας παλιές ηχογραφήσεις της Μάργκαρετ Γουάιτινγκ, των Άντριους Σίστερς, της Ρόζμαρι Κλούνι ή της Μάριον Χάτον, ο Μπόμπι αναγκάζοταν να φεύγει από το δωμάτιο, από σεβασμό στη μουσική.

«Τι κάνει ο Ράσμουςεν;» ρώτησε η Τζούλι.

Ο Μπόμπι έλεγξε τη δεύτερη οθόνη, που βρισκόταν αριστερά του και ήταν συνδεμένη με τις εσωτερικές κάμερες ασφαλείας της Ντέκονταϊν. Ο Ράσμουςεν νόμιζε ότι δεν τον έβλεπε κανένας, αλλά εκείνοι τον παρακολουθούσαν τις τελευταίες βδομάδες, τη μια νύχτα μετά την άλλη, και είχαν καταγράψει όλες τις μπαμπεσιές του σε βιντεοκασέτες.

«Ο φίλος μας ο Τομ βρίσκεται ακόμα στο γραφείο του Τζορτζ Άκροϊντ». Ο Άκροϊντ ήταν ο επικεφαλής της μελέτης για το Μάγο. Ο Μπόμπι κοίταξε την άλλη οθόνη, που έδειχνε αυτά που έβλεπε ο Ράσμουςεν στην οθόνη του υπολογιστή του Άκροϊντ. «Μόλις αντέγραψε το τελευταίο αρχείο του Μάγου σε δισκέτα».

Ο Ράσμουςεν έκλεισε τον υπολογιστή του Άκροϊντ.

Την ίδια στιγμή η οθόνη του Μπόμπι έμεινε κενή.

«Τελείωσε», είπε ο Μπόμπι. «Τώρα τα έχει όλα».

«Το σκουλήκι! Θα πρέπει να αισθάνεται πολύ μάγκας», παρατήρησε η Τζούλι.

Ο Μπόμπι στράφηκε στην οθόνη που βρισκόταν αριστερά του, έσκυψε προς τα μπρος και είδε τον Ράσμουςεν να κάθεται μπροστά στο τερματικό του Άκροϊντ. «Νομίζω ότι χαμογελάει».

«Θα του σβήσουμε αυτό το χαμόγελο».

«Τι λες ότι θα κάνει στη συνέχεια; Θέλεις να βάλουμε στοίχημα; Θα μείνει μέσα, θα τελειώσει τη βάρδια του και θα φύγει σαν κύριος το πρωί, ή θα βγει αμέσως τώρα;»

«Θα βγει αμέσως τώρα», είπε η Τζούλι. «Ή σε λίγο. Δε θα διακινδυνέψει να τον πιάσουν με τις δισκέτες πάνω του. Θα φύγει τώρα που δε βρίσκεται κανένας άλλος μέσα στο κτίριο».

«Κι εγώ το ίδιο πιστεύω. Δε θα βάλουμε στοίχημα, λοιπόν».

Η εικόνα στο μόνιτορ τρεμούλιασε, αλλά ο Ράσμουσεν δε σηκώθηκε από την καρέκλα του Άκροϊντ. Αντίθετα, ξάπλωσε σαν να ήταν εξουθενωμένος. Χασμουρήθηκε και έτριψε τα μάτια του.

«Μάλλον ξεκουράζεται και μαζεύει τις δυνάμεις του», είπε ο Μπόμπι.

«Βάλε ν' ακούσουμε λίγη μουσική μέχρι να σηκωθεί να φύγει».

«Καλή ιδέα». Ο Μπόμπι έδωσε στο ηχοσύστημα το σύνθημα έναρξης «Παίξε, μουσική» και ακούστηκε το «*In the Mood*» του Γκλεν Μίλερ.

Στο μόνιτορ, ο Τομ Ράσμουσεν σηκώθηκε από την καρέκλα του Άκροϊντ. Χασμουρήθηκε ξανά, τεντώθηκε και πήγε στα μεγάλα παράθυρα του γραφείου που έβλεπαν στη Μάικλσον Ντράιβ, στην οδό που είχε παρκαρισμένο το φορτηγάκι του ο Μπόμπι.

Αν ο Μπόμπι είχε πάει στο μπροστινό μέρος του οχήματος, στη θέση του οδηγού, ίσως να είχε δει τον Ράσμουσεν να στέκεται εκεί πάνω, στο παράθυρο του δεύτερου ορόφου, και να ατενίζει τη νύχτα. Όμως έμεινε εκεί που ήταν, ικανοποιημένος από την εικόνα της οθόνης.

Η ορχήστρα του Μίλερ έπαιζε το διάσημο ριφ του «*In the Mood*» ξανά και ξανά. Μείωσε σταδιακά την έντασή του, σχεδόν το εξαφάνισε, και στη συνέχεια, απότομα, επανέλαβε ολόκληρο τον κύκλο από την αρχή.

Στο γραφείο του Άκροϊντ, ο Ράσμουσεν απομακρύνθηκε από το παράθυρο και κοίταξε την κάμερα ασφαλείας που ήταν προσαρμοσμένη στον τοίχο κοντά στο ταβάνι. Φαινόταν σαν να κοίταζε κατάματα τον Μπόμπι, λες και ήξερε ότι τον παρακολουθούσε. Πλησίασε χαμογελώντας την κάμερα.

Ο Μπόμπι είπε «Μουσική, σταμάτα» και η ορχήστρα του Μίλερ βουβάθηκε. «Κάτι τρέχει...» είπε στην Τζούλι.

«Μπελάδες;»

Ο Ράσμουσεν σταμάτησε ακριβώς κάτω από την κάμερα ασφαλείας εξακολουθώντας να της χαμογελάει. Έβγαλε από την τσέπη της στολής του ένα διπλωμένο χαρτί, το άνοιξε και το κράτησε μπροστά στο φακό. Πάνω του ήταν γραμμένο με μαύρα χοντρά γράμματα ένα μήνυμα: ANTIO, ΜΑΛΑΚΑ.

«Μπελάδες, δε θα πει τίποτα», είπε ο Μπόμπι.

«Πόσο άσχημοι;»

«Δεν ξέρω».

Έμαθε αμέσως: η νύχτα αντήχησε από τις ριπές αυτόματων όπλων —ο Μπόμπι άκουγε το κροτάλισμά τους παρά το γεγονός ότι φορούσε ακουστικά— και τα τοιχώματα του φορτηγού γαζώθηκαν από τις σφαίρες.

Η Τζούλι άκουσε τους πυροβολισμούς από τα ακουστικά της. «Μπόμπι, όχι!»

«Φύγε από κει, μωρό μου! Τρέχα!»

Ενώ μιλούσε, ο Μπόμπι τράβηξε τα ακουστικά από τα αυτιά του, πετάχτηκε από την καρέκλα του και ξάπλωσε στο πάτωμα.

3

Ο ΦΡΑΝΚ ΠΟΛΑΡΝΤ έτρεχε σαν τρελός από δρόμο σε δρόμο, από στενάκι σε στενάκι. Μερικές φορές έκοβε δρόμο μέσα από τις αυλές των σκοτεινών σπιτιών. Σε μια απ' αυτές ένας τεράστιος μαύρος σκύλος με κίτρινα μάτια του γάβγισε και τον κυνήγησε μέχρι τον ξύλινο φράχτη, τραβώντας τον για μια στιγμή από το μπατζάκι ενώ προσπαθούσε να πηδήξει από πάνω. Η καρδιά του σφυροκοπούσε οδυνηρά και ο λαιμός του έκαιγε, γιατί έπαιρνε βαθιές ανάσες από τον παγωμένο, στεγνό αέρα. Τα πόδια του τον πέθαιναν. Η ταξιδιωτική τσάντα ήταν βαριά σαν μολύβι και με κάθε του βήμα ένιωθε τον καρπό του και τη μασχάλη του να ξεριζώνονται. Δε σταμάτησε, όμως, ούτε κοίταξε πίσω του. Ένιωθε σαν να τον είχε πάρει στο κατόπι κάτι τερατώδες. Ένα πλάσμα που δεν είχε ανάγκη από ξεκούραση, ένα πλάσμα που θα τον μετέτρεπε σε πέτρα αν τολμούσε να το ατενίσει.

Κάποια στιγμή έφτασε σε μια λεωφόρο που, εξαιτίας της προχωρημένης ώρας, ήταν έρημη. Έτρεξε προς το μέρος ενός άλλου συγκροτήματος κτιρίων. Πέρασε από την πύλη σε μια άλλη αυλή, όπου δέσποζε μια άδεια πισίνα.

Ο χώρος δε φωτιζόταν, αλλά η όραση του Φρανκ είχε προσαρμοστεί στο σκοτάδι και έβλεπε αρκετά καλά ώστε να μπορεί να αποφύγει την άδεια πισίνα. Έψαχνε για καταφύγιο. Ίσως να υπήρχε κάποιο κοινό πλυσταριό όπου θα μπορούσε να παραβιάσει την κλειδαριά και να κρυφτεί μέσα.

Καθώς έτρεχε να ξεφύγει από τον άγνωστο διώκτη του, είχε ανακαλύψει και κάτι άλλο για τον εαυτό του: ήταν γύρω στα δεκατέσσερα με δεκαεφτά κιλά πιο βαρύτες από το κανονικό και εκτός φόρμας. Έπρεπε να ξαναβρεί την αναπνοή του –και να σκεφτεί.

Καθώς περνούσε δίπλα από τις πόρτες των διαμερισμάτων του ισογείου, πρόσεξε ότι κάνα δυο ήταν ορθάνοιχτες και κρέμονταν από σαραβαλιασμένους μεντεσέδες. Έπειτα παρατήρησε ότι μερικά τζάμια ήταν ραγισμένα, άλλα είχαν τρύπες και κάμποσα έλειπαν τελείως. Επιπλέον, το γρασίδι ήταν ξερό σαν αρχαία περγαμνή και οι θάμνοι μααραμένοι. Ένας ξεραμένος φοίνικας έγερνε αβέβαια. Το συγκρότημα των κτιρίων ήταν εγκαταλειμμένο, περίμενε το συνεργείο κατεδάφισης.

Έφτασε μπροστά σε ένα ζευγάρι ετοιμόρροπες τσιμεντένιες σκάλες, στη βόρεια άκρη της αυλής. Κοίταξε πίσω του. Οποιοσδήποτε... οτιδήποτε κι αν τον κυνηγούσε εξακολουθούσε να είναι αθέατο. Ο Φρανκ ανέβηκε αγκομαχώντας τα σκαλοπάτια, έφτασε στο δεύτερο όροφο και άρχισε να πηγαίνει από το ένα διαμέρισμα στο άλλο μέχρι που βρήκε μιαμισάνοιχτη πόρτα. Ήταν σκεβρωμένη. Οι μεντεσέδες είχαν κολλήσει, αλλά λειτούργησαν χωρίς πολλά τριξίματα. Ο Φρανκ γλίστρησε στο διαμέρισμα και έκλεισε την πόρτα.

Το διαμέρισμα ήταν βυθισμένο σε βαθύ σκοτάδι. Ένα αχνό γκριζωπό φως τόνιζε το περίγραμμα των παραθύρων, αλλά δε φώτιζε καθόλου το δωμάτιο.

Ο Φρανκ έστησε αυτί.

Η σιωπή και το σκοτάδι είχαν το ίδιο βάθος.

Ο Φρανκ πλησίασε επιφυλακτικά στο πιο κοντινό παράθυρο, που έβλεπε στο μπαλκόνι και στην αυλή. Στην κάσα είχαν μείνει ελάχιστα κομμάτια γυαλιού, αλλά κάτω από τα πόδια του έσπασαν και έτριξαν πολλά θραύσματα. Προχώρησε προσεκτικά, όχι

μόνο για να μην κόψει κανένα πόδι, αλλά και για να αποφύγει όσο το δυνατό περισσότερο τους θορύβους.

Όταν έφτασε στο παράθυρο, σταμάτησε και αφουγκράστηκε ξανά.

Ακινήσια.

Από το παράθυρο μπήκε ένα αργοκίνητο ρεύμα ψυχρού αέρα, σαν ζελατινώδες εκτόπλασμα τεμπέλικου φαντάσματος.

Ο Φρανκ είδε την ανάσα του να σχηματίζει συννεφάκια, χλομές λωρίδες ατμού μέσα στο σκοτάδι.

Η ησυχία ήταν απόλυτη για άλλα δέκα δευτερόλεπτα, είκοσι, τριάντα, για ένα ολόκληρο λεπτό.

Ίσως να είχε γλιτώσει.

Ήταν έτοιμος να φύγει από το παράθυρο όταν άκουσε βήματα. Από την άλλη άκρη της αυλής. Στο δρομάκι που οδηγούσε στην πύλη. Πάνω στο τσιμέντο χτυπούσαν παπούτσια με σκληρές σόλες και κάθε βήμα αντηχούσε υπόκωφα στους τοίχους των κτιρίων.

Ο Φρανκ κοκάλωσε και άρχισε να αναπνέει από το στόμα, λες και ο διώκτης του είχε την ακοή αιλουροειδούς.

Όταν μπήκε στην αυλή, ο άγνωστος σταμάτησε. Έπειτα από μια μεγάλη παύση άρχισε να κινείται ξανά. Αν και η ηχώ είναι παραπλανητική, στον Φρανκ φάνηκε ότι ο διώκτης του κινιόταν αργά προς τη βόρεια άκρη της αυλής, στις ίδιες σκάλες που είχε ανέβει πριν από λίγο και ο ίδιος.

Κάθε βήμα έμοιαζε με το βαρύ χτύπο ρολογιού δεσμοφύλακα ανεβασμένου σε γκιλοτίνα, που μετράει τα δευτερόλεπτα μέχρι την καθορισμένη στιγμή της πτώσης της λεπίδας.

4

ΤΟ ΦΟΡΤΗΓΑΚΙ ΟΥΡΛΙΑΖΕ σαν να ήταν ζωντανό, με κάθε σφαίρα που τρυπούσε τα μεταλλικά τοιχώματά του. Τα τραύματά του δε γίνονταν ένα ένα, αλλά κατά ντουζίνες και με

τέτοια αδυσώπητη μανία, που ήταν φανερό πως η επίθεση γινόταν με δύο τουλάχιστον αυτόματα όπλα. Ο Μπόμπι Ντακότα ήταν πεσμένος φαρδύς πλατύς στο πάτωμα και προσπαθούσε να τραβήξει την προσοχή του Θεού με φλογερές προσευχές, ενώ γύρω του έπεφταν βροχή τα μεταλλικά θραύσματα. Μια από τις οθόνες έσκασε και σε λίγο την ακολούθησε και η δεύτερη. Τα ενδεικτικά λαμπάκια έσβησαν, αλλά το εσωτερικό του φορτηγού δεν έμεινε απόλυτα σκοτεινό: από τις κατεστραμμένες ηλεκτρονικές μονάδες τινάζονταν κεχριμπαρένιες, πράσινες, βυσσινίες και ασημένιες σπίθες, καθώς οι σφαίρες διαπερνούσαν τα τοιχώματά τους και διέλυαν τα κυκλώματά τους. Πάνω στον Μπόμπι έπεφταν ακόμα θραύσματα γυαλιού, σχίζες από πλαστικό, σκλήθρες από ξύλα και κομματάκια χαρτιού. Ο αέρας κυριολεκτικά έβριθε από κάθε λογής σκουπίδια. Χειρότερος απ' όλα όμως ήταν ο θόρυβος. Ο Μπόμπι φανταζόταν τον εαυτό του κλεισμένο σε ένα τεράστιο μεταλλικό τύμπανο και μισή ντουζίνα πελώριους μοτοσικλετιστές, μαστουρωμένους με αγγελοσκονη, να κοπανάνε το εξωτερικό της φυλακής του με βαριοπούλες. Αυτοί οι μοτοσικλετιστές ήταν πραγματικά τεράστιοι, με ογκώδεις μυώνες, βουβαλίσιους λαιμούς, τραχιές σαν προβιές γενειάδες και χρωματιστά τατουάζ στα μπράτσα τους. Διάβολε, είχαν τατουάζ ακόμα και στα μούτρα τους! Τύποι πελώριοι σαν τον Θωρ, το θεό των Βίκινγκς, αλλά με πυρετικά μάτια ψυχοπαθών.

Ο Μπόμπι είχε πολύ ζωηρή φαντασία. Πάντα πίστευε ότι αυτό ήταν ένα από τα καλύτερα προτερήματά του, μια από τις δυνάμεις του. Του ήταν όμως αδύνατο να φανταστεί τον εαυτό του να ξεμπλέκει απ' αυτή την ιστορία.

Κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, καθώς οι σφαίρες βυθίζονταν στο φορτηγάκι, η κατάπληξη του Μπόμπι για το γεγονός ότι δεν είχε ακόμα χτυπηθεί γινόταν ολοένα και μεγαλύτερη. Είχε πιέσει το κορμί του πάνω στο πάτωμα λες και ήταν χαλί και προσπαθούσε να φανταστεί ότι το σώμα του ήταν μισό πόντο παχύ, στόχος δηλαδή με ελάχιστες πιθανότητες να χτυπηθεί. Παρ' όλα αυτά, περίμενε ότι από στιγμή σε στιγμή θα έτρωγε μια σφαίρα στα πισινά.

Δεν είχε προβλέψει την αναγκαιότητα ενός όπλου. Η υπόθε-

ση δεν ήταν τέτοια. Τέλος πάντων, του είχε φανεί ότι η υπόθεση δεν ήταν τέτοια. Στο ντουλαπάκι του φορτηγού, πολύ μακριά για να το φτάσει, υπήρχε ένα τριανταοχτάρι ρεβόλβερ. Αυτό δεν του προκαλούσε μεγάλη σύγχυση, αφού ένα και μοναδικό όπλο δεν είναι δυνατό να προσφέρει πολλά ενάντια σε δύο αυτόματα.

Οι πυροβολισμοί κόπασαν.

Μετά από όλη εκείνη την какоφωνία της καταστροφής, η σιωπή ήταν τόσο έντονη, που ο Μπόμπι νόμισε ότι είχε κουφαθεί.

Η ατμόσφαιρα βρομούσε καυτό μέταλλο, υπερθερμασμένα ηλεκτρονικά στοιχεία, τσουρουφλισμένα μονωτικά υλικά –και βενζίνη. Όπως φαινόταν, είχε τρυπήσει το ντεπόζιτο του φορτηγού. Η μηχανή ξεφυσούσε ακόμα και από τον κατεστραμμένο εξοπλισμό γύρω από τον Μπόμπι τινάζονταν μερικές σπίθες. Οι πιθανότητές του να βγει ζωντανός από μια ξαφνική πυρκαγιά ήταν πολύ μικρότερες απ' όσες είχε να κερδίσει πενήντα εκατομμύρια δολάρια στη λοταρία.

Ήθελε να βγει από κει μέσα, αλλά, αν ξεμύτιζε από το φορτηγάκι, ίσως τον περίμεναν για να τον γαζώσουν με τα αυτόματα. Από την άλλη, αν συνέχιζε να αγκαλιάζει το πάτωμα μέσα στο σκοτάδι ελπίζοντας ότι θα τον θεωρούσαν νεκρό χωρίς να το ελέγξουν, το Ντοτζ μπορεί να λαμπάδιαζε σαν φωτιά προσκόπων, ξεροπήνοντάς τον σαν παιδάκι.

Δε δυσκολευόταν καθόλου να φανταστεί τον εαυτό του να βγαίνει από το φορτηγάκι, να δέχεται αμέσως έναν καταγισμό από σφαίρες, να χοροπηδάει και να συστρέφεται σε ένα σπασμωδικό χορό θανάτου πάνω στην άσφαλτο, σαν σπασμένη μαριονέτα με μπερδεμένα νήματα. Το έβρισκε όμως ακόμα πιο εύκολο να φανταστεί την επιδερμίδα του να ξεφλουδίζει από τη φωτιά, τη σάρκα του να τσιτσιρίζει και να καπνίζει, τα μαλλιά του να λαμπαδιάζουν σαν πυρσός, τα μάτια του να λιώνουν, τα δόντια του να γίνονται κάρβουνα και τις φλόγες να τσουρουφλίζουν τη γλώσσα του και να κατεβαίνουν από το λαιμό του στα πνευμόνια του.

Μερικές φορές η ζωηρή φαντασία είναι κατάρρα.

Αξαφνα, οι αναθυμιάσεις από τη βενζίνη έγιναν τόσο βαριές, ώστε ο Μπόμπι δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Σηκώθηκε όρθιος.

Απέξω ακούστηκε η κόρνα ενός αυτοκινήτου. Άκουσε μια μηχανή να πλησιάζει.

Κάποιος φώναζε και ένα αυτόματο άρχισε να ρίχνει ξανά.

Ο Μπόμπι έπεσε στο πάτωμα. Αναρωτήθηκε τι στο διάβολο συνέβαινε, αλλά καθώς το αυτοκίνητο που κορνάριζε πλησίαζε περισσότερο, κατάλαβε. Η Τζούλι συνέβαινε! Μερικές φορές η γυναίκα του έμοιαζε με δύναμη της φύσης. Συνέβαινε με τον τρόπο που συμβαίνει μια καταιγίδα ή μια αστραπή που σκίζει ένα μολυβένιο ουρανό. Της είχε πει να φύγει από κει, να σώσει το τομάρι της, αλλά εκείνη δεν τον είχε ακούσει. Ήθελε να της δώσει μια κλοτσιά στα πισινά γι' αυτό, αλλά ταυτόχρονα την αγαπούσε γι' αυτή της την ξεροκεφαλιά.

5

Ο ΦΡΑΝΚ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΘΗΚΕ από το παράθυρο και προσπάθησε να συγχρονίσει τα βήματά του με εκείνα του άντρα που περπατούσε στην αυλή, ελπίζοντας ότι ο θόρυβος που έκανε πατώντας πάνω στα γυαλιά θα καλυπτόταν από τα βήματα του αθέατου εχθρού του. Υπέθεσε ότι βρισκόταν στο λίβινγκ ρουμ του άδειου διαμερίσματος και ότι ο χώρος ήταν σχετικά άδειος, εκτός βέβαια από διάφορα σκουπίδια που είχαν αφήσει πίσω τους οι τελευταίοι ένοικοι ή είχαν μπει από τα σπασμένα παράθυρα. Πραγματικά, κατάφερε να διασχίσει το δωμάτιο και να φτάσει σε ένα διάδρομο σχετικά αθόρυβα, χωρίς να συγκρουστεί με κάποιο αντικείμενο.

Πέρασε βιαστικά το διάδρομο, που ήταν σκοτεινός σαν φωλιά αρπακτικού. Μύριζε μούχλα και κάτουρο. Ο Φρανκ έφτασε σε ένα δωμάτιο, συνέχισε να προχωράει, έστριψε δεξιά και πήγε σε ένα άλλο σπασμένο παράθυρο. Σ' αυτό δεν είχε μείνει κανένα κομμάτι γυαλιού πάνω στην κάσα και δεν έβλεπε στην αυλή, αλλά σε έναν έρημο δρόμο που φωτιζόταν από ένα φανοστάτη.

Κάτι θρόισε πίσω από τον Φρανκ.

Στράφηκε, ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του μέσα στο σκοτάδι και παραλίγο να ουρλιάξει.

Αλλά ο θόρυβος έπρεπε να είχε γίνει από έναν αρουραίο που έτρεχε στο πάτωμα, κοντά στον τοίχο, ανάμεσα σε ξερά φύλλα και κομματάκια από χαρτιά. Δεν ήταν παρά ένας αρουραίος.

Ο Φρανκ έστησε αυτί, αλλά, αν ο αθέατος διώκτης του εξακολουθούσε να τον ακολουθεί, ο υπόκωφος ήχος των τακουνιών του πνιγόταν τελείως από τους τοίχους που μεσολαβούσαν.

Ο Φρανκ κοίταξε ξανά έξω από το παράθυρο. Το γρασίδι ήταν ξερό σαν άμμος και δυο τόνους πιο σκούρο απ' αυτή. Ο Φρανκ πέταξε τη δερμάτινη ταξιδιωτική τσάντα. Προσγειώθηκε με ένα γδούπο. Μορφάζοντας με την ιδέα του άλματος, ο Φρανκ σκαρφάλωσε στο περβάζι και στήριξε τα χέρια του στην κάσα του παραθύρου. Για μια στιγμή δίστασε.

Μια ριπή ανέμου του ανακάτεψε τα μαλλιά και τον χάιδεψε με τη δροσερή ανάσα της στο πρόσωπο. Ήταν όμως φυσιολογικό φαινόμενο και όχι σαν εκείνες τις υπερφυσικές πνοές του αέρα νωρίτερα που συνοδεύονταν από την απόκοσμη και φάλτσα μελωδία του απόμακρου αυλού.

Άξαφνα, από το λίβινγκ ρουμ πίσω από τον Φρανκ, έλαμψε ένα γαλάζιο φως, που διέσχισε το διάδρομο και μπήκε από το κατώφλι. Η αλλόκοτη λάμψη συνοδεύτηκε από μια έκρηξη και ένα ωστικό κύμα που συντάρaxε τους τοίχους και φάνηκε να μεταλλάσσει τον αέρα σε κάποια πιο στέρεη ουσία. Η μπροστινή πόρτα είχε γίνει κομματάκια. Ο Φρανκ άκουσε τα θραύσματά της να πέφτουν στο πάτωμα του διαμερίσματος δύο δωμάτια πιο πέρα.

Πήδηξε από το παράθυρο και προσγειώθηκε στα πόδια του. Τα γόνατά του όμως δεν τον κράτησαν κι έπεσε φαρδύς πλατύς στο γρασίδι.

Εκείνη τη στιγμή ένα τεράστιο φορτηγό έστριψε στη γωνία. Ο οδηγός άλλαξε ταχύτητα και πέρασε μπροστά από το συγκρότημα των διαμερισμάτων χωρίς να προσέξει τον Φρανκ.

Ο Φρανκ σηκώθηκε όρθιος, άρπαξε την τσάντα από το έδαφος και έτρεξε στο δρόμο. Επειδή είχε στρίψει εκείνη τη στιγμή, το φορτηγό δεν κινιόταν γρήγορα και ο Φρανκ κατάφερε να αρ-

παχτεί από το πορτόφυλλο της καρότσας με το ένα χέρι και να σταθεί όρθιος πάνω στον προφυλακτήρα.

Καθώς το φορτηγό αύξανε ταχύτητα, ο Φρανκ έριξε μια ματιά στο σαραβαλιασμένο κτίριο. Σε κανένα από τα παράθυρα δεν υπήρχε κάποιο μυστηριώδες γαλάζιο φως. Ήταν όλα μαύρα και άδεια σαν τις κόγχες των ματιών ενός κρανίου.

Το φορτηγό έστριψε δεξιά στην επόμενη γωνία.

Ο Φρανκ κόλλησε εξουθενωμένος πάνω στο πορτόφυλλο. Θα μπορούσε να είχε κρατηθεί καλύτερα αν είχε πετάξει τη δερμάτινη ταξιδιωτική τσάντα, αλλά την κράτησε σφιχτά γιατί υποψιαζόταν ότι το περιεχόμενό της μπορεί να τον βοηθούσε να μάθει ποιος ήταν, από πού είχε έρθει και τι ήταν αυτό που τον κυνηγούσε.

6

ΝΑ ΚΟΨΕΙ ΛΑΣΠΗ! Ο Μπόμπι είχε σκεφτεί ότι εκείνη θα έκοβε λάσπη όταν θ' άρχιζαν οι φασαρίες –*Φύγε από κει, μωρό μου! Τρέχα!* Νόμιζε ότι θα έκοβε λάσπη επειδή έτσι την είχε διατάξει, λες και ήταν καμιά υπάκουη νοικοκυρούλα και όχι μια κανονική συνεργάτιδά του στην εταιρεία, όχι μια αναθεματισμένη καλή ντετέκτιβ, αλλά μια βοηθός της οκάς, που δε θα άντεχε τα ζόρικα! Ε, λοιπόν, ας πήγαινε στο διάβολο!

Φανταζόταν το αξιολάτρευτο πρόσωπό του –κεφάλτα γαλάζια μάτια, πλακουτσωτή μύτη, φακίδες, μεγάλο στόμα– πλαισιωμένο από πυκνά στο χρώμα του μελιού μαλλιά, ανακατεμένα σαν μικρού αγοριού που μόλις είχε ξυπνήσει. Ήθελε να του ρίξει στην πλακουτσωτή του μύτη μια γροθιά τόσο δυνατή, ώστε να βουρκώσουν τα γαλάζια μάτια του. Έτσι ίσως καταλάβαινε πόσο την ενοχλούσε η αντιμετώπισή του.

Η Τζούλι παρακολουθούσε πίσω από το κτίριο της Ντέκονταϊν, στην πιο μακρινή άκρη του πάρκινγκ της εταιρείας, χωμένη στις βαθιές σκιές κάτω από μια πελώρια ινδική δάφνη. Όταν

της είπε ο Μπόμπι ότι κάτι έτρεχε, έβαλε μπροστά τη μηχανή του Τογιότα. Όταν άκουσε από τα ακουστικά της τους πυροβολισμούς, έβαλε ταχύτητα, κατέβασε το χειρόφρενο, άναψε τους προβολείς της και σανίδωσε το γκάζι.

Στην αρχή είχε τα ακουστικά στο κεφάλι της και καλούσε συνέχεια τον Μπόμπι προσπαθώντας να πάρει μια απάντηση. Όμως δεν άκουγε παρά μόνο μια φοβερή φασαρία. Έπειτα τα ακουστικά νεκρώθηκαν. Η Τζούλι δεν άκουγε το παραμικρό. Τα τράβηξε λοιπόν από το κεφάλι της και τα πέταξε στο πίσω κάθισμα.

Κόψε λάσπη! Πανάθεμά τον!

Όταν έφτασε στην άκρη της τελευταίας σειράς των αυτοκινήτων, άφησε το δεξί της πόδι από το γκάζι, ενώ ταυτόχρονα πίεξε με το αριστερό το φρένο, αναγκάζοντας το μικρό αυτοκίνητο να γλιστρήσει και να βγει στο δρόμο που οδηγούσε γύρω από το τεράστιο κτίριο. Γύρισε το τιμόνι προς τη μεριά που γλιστρούσε το αυτοκίνητο και πάτησε ξανά το γκάζι, προτού καλά καλά σταματήσει το πίσω μέρος του αυτοκινήτου να σπινάρει. Τα λάστιχα τσίριξαν, η μηχανή βόγκηξε και το αυτοκίνητο τινάχτηκε μπροστά.

Πυροβολούσαν τον Μπόμπι και, πιθανότατα, ο Μπόμπι δεν ήταν σε θέση να τους ανταποδώσει τα πυρά, γιατί δεν του άρεσε να κουβαλάει όπλα σε όλες τις δουλειές. Οπλοφορούσε μόνο όταν υπήρχε πιθανότητα να ξεσπάσει βία σε κάποια δουλειά. Η υπόθεση της Ντέκονταϊν τους είχε φανεί αρκετά ειρηνική. Μερικές φορές η βιομηχανική κατασκοπία μπορεί να εξελιχθεί ανώμαλα. Όμως, στην προκειμένη περίπτωση, ο κακός, ο Τομ Ράσμουσεν δηλαδή, δεν ήταν παρά ένα άπληστο σαΐνι στους υπολογιστές, με ιστορικό κλοπών μέσω ηλεκτρονικών υπολογιστών, αλλά δίχως να έχει λερώσει με αίμα τα χέρια του. Ήταν μια εξελιγμένη μορφή του πειθήνιου λογιστή που καταχράται τα χρήματα του ταμείου –τουλάχιστον έτσι είχαν νομίσει οι Ντακότα.

Όμως η Τζούλι οπλοφορούσε σε όλες τις δουλειές. Ο Μπόμπι ήταν αισιόδοξος. Εκείνη απαισιόδοξη. Ο Μπόμπι περίμενε ότι οι άνθρωποι θα ενεργούσαν προς όφελός τους και λογικά, αλλά η Τζούλι πίστευε ότι μέσα σε κάθε φαινομενικά φυσιολογικό άνθρωπο κρύβεται ένας παράφρονas ψυχοπαθής. Μέσα στο ντου-

λαπάκι του Τογιότα βρισκόταν ένα Σμιθ & Γουέσον Μάγκνουμ .357, ενώ στη θέση του συνοδηγού αναπαυόταν ένα Ούζι με δύο εφεδρικούς γεμιστήρες. Απ' όσα είχε ακούσει στα ακουστικά προτού νεκρωθούν, αυτό το Ούζι θα της χρειαζόταν.

Το Τογιότα κυριολεκτικά πέταξε δίπλα από το κτίριο της Ντέκονταϊν. Η Τζούλι έστριψε με δύναμη το τιμόνι αριστερά, στη Μάικλσον Ντράιβ. Λίγο έλειψε να σηκωθεί στους δύο τροχούς και να χάσει τον έλεγχο, αλλά τα κατάφερε. Το φορτηγάκι του Μπόμπι ήταν παρκαρισμένο στο κράσπεδο του πεζοδρομίου μπροστά στο κτίριο, ενώ ένα δεύτερο φορτηγάκι –ένα σκούρο μπλε Φορντ– ήταν σταματημένο στο δρόμο, με τις πόρτες ανοιγμένες διάπλατα.

Δύο άντρες, που ήταν φανερό ότι είχαν βγει από το Φορντ, στέκονταν κάνα δυο μέτρα πιο πέρα από το Ντοτζ, γαζώνοντάς το με τα αυτόματά τους. Πυροβολούσαν με τέτοια μανία, σαν να έτρεφαν κάποιο παράξενο προσωπικό μίσος για το ίδιο το φορτηγάκι και όχι σαν να κυνηγούσαν τον άνθρωπο που βρισκόταν μέσα σ' αυτό. Όταν η Τζούλι βγήκε από το δρομάκι στη Μάικλσον, στράφηκαν προς το μέρος της και τοποθέτησαν βιαστικά καινούριους γεμιστήρες στα όπλα τους.

Το ιδανικό θα ήταν να διανύσει το διάστημα των τριάντα μέτρων που υπήρχε ανάμεσα σ' αυτή και τους δύο άντρες, να παρκάρει το Τογιότα πλάγια στο δρόμο, να βγει έξω, να χρησιμοποιήσει το αυτοκίνητο σαν κάλυψη για να σκάσει τα λάστιχα του Φορντ τους και να τους ακινητοποιήσει μέχρι να καταφθάσει η αστυνομία. Δεν είχε όμως καιρό για όλα αυτά. Ήδη έστρεφαν τα όπλα τους προς το μέρος της.

Η Τζούλι έχασε το θάρρος της από την ερημιά που επικρατούσε αυτή την ώρα στους δρόμους, μέσα στην καρδιά της Κομητείας Όραντζ. Η κυκλοφορία ήταν ανύπαρκτη και το αρρωστημένο κίτρινο φως των λαμπτήρων νατρίου σάρωνε τα οδοστρώματα. Βρίσκονταν σε μια περιοχή που δεν υπήρχαν κατοικίες, ρεστοράν ή μπαρ σε ακτίνα δύο τετραγώνων, παρά μόνο τράπεζες και κτίρια με γραφεία. Θα μπορούσε κάλλιστα να είναι μια πόλη στο φεγγάρι ή το όραμα ενός κόσμου που είχε σαρωθεί από μια τρομερή ασθένεια που είχε αφήσει πίσω της ελάχιστους επιζώντες.

Δεν είχε καιρό να αντιμετωπίσει τους δύο οπλοφόρους σύμφωνα με τους κανονισμούς και δεν μπορούσε να περιμένει βοήθεια από πουθενά. Θα έκανε λοιπόν αυτό που δεν περίμεναν: θα το έπαιζε καμικάζι. Θα χρησιμοποιούσε το αυτοκίνητό της σαν όπλο.

Όταν ξαναβρήκε απόλυτα τον έλεγχο του Τογιάτα, σανίδωσε το γκάζι και τινάχτηκε καταπάνω στους δύο μπάσταρδους. Εκείνοι άρχισαν να πυροβολούν, αλλά η Τζούλι είχε ήδη σκύψει και έγερνε λίγο προς τα πλάγια, προσπαθώντας να κρατάει το κεφάλι της κάτω από την κονσόλα και το τιμόνι σχετικά σταθερό. Σφαίρες χτυπούσαν πάνω στο αυτοκίνητο και εξοστρακίζονταν. Το παρμπρίζ έγινε χίλια κομμάτια. Ένα δευτερόλεπτο αργότερα η Τζούλι χτύπησε έναν από τους οπλοφόρους τόσο δυνατά, ώστε η σύγκρουση την έκανε να χτυπήσει το κεφάλι της πάνω στο τιμόνι. Έκοψε το μέτωπό της και τα δόντια της χτύπησαν τόσο δυνατά μεταξύ τους, που το σαγόνι της πόνεσε. Άκουσε το σώμα του άντρα να χτυπάει στον μπροστινό προφυλακτήρα και να σκάει πάνω στο καπό.

Ενώ το αίμα έτρεχε στο μέτωπό της και έσταζε από το δεξί της φρύδι, η Τζούλι σηκώθηκε πάνω. Το πτώμα του άντρα είχε σφηνωθεί στο πλαίσιο του σπασμένου παρμπρίζ. Τα μάτια του ήταν ανοιγμένα διάπλατα. Το πρόσωπό του κρεμόταν μπροστά από το τιμόνι—τα δόντια του ήταν σπασμένα, τα χείλη του σκισμένα, το σαγόνι του χαρακωμένο, τα μάγουλά του στραπατσασμένα, ενώ το αριστερό του μάτι έλειπε— και ένα από τα σπασμένα πόδια του είχε περάσει μέσα στο αυτοκίνητο, πάνω από την κονσόλα.

Η Τζούλι άτησε με δύναμη το φρένο. Με την απότομη μείωση της ταχύτητας, το πτώμα του άντρα ξεκόλλησε από το παρμπρίζ. Το άψυχο κορμί του κύλησε πάνω στο καπό και, όταν το αυτοκίνητο σταμάτησε, έπεσε κάτω.

Με την καρδιά της να σφυροκοπάει και πεταρίζοντας αδιάκοπα τα βλέφαρά της για να μην την εμποδίζει το αίμα, η Τζούλι άρπαξε το Ούζι από τη θέση του συνοδηγού, άνοιξε την πόρτα και πετάχτηκε έξω, τρέχοντας γρήγορα με λυγισμένα τα πόδια.

Ο δεύτερος άντρας είχε μπει μέσα στο μπλε φορτηγάκι. Πά-

τησε το γκάζι ξεχνώντας να κατεβάσει το χειρόφρενο. Τα λάστιχα του τσίριζαν και κάπνισαν.

Η Τζούλι έριξε δύο ριπές με το Ούζι τρυπώντας και τα δύο λάστιχα που βρίσκονταν από τη μεριά της.

Ο οπλοφόρος όμως δε σταμάτησε. Κατέβασε επιτέλους το χειρόφρενο και προσπάθησε να περάσει από μπροστά της, με τα λάστιχα σκασμένα.

Ο τύπος ίσως να είχε σκοτώσει τον Μπόμπι. Τώρα προσπαθούσε να ξεφύγει. Αν δεν τον σταματούσε η Τζούλι, μάλλον δε θα τον έβρισκαν ποτέ. Σήκωσε απρόθυμα το Ούζι ψηλότερα και άδειασε το γεμιστήρα στο πλαϊνό παράθυρο του φορτηγού. Το Φορντ επιτάχυνε, έπειτα έκοψε απότομα ταχύτητα και ταλαντεύτηκε προς τα δεξιά. Έκανε ένα μεγάλο τόξο τσουλώντας όλο και πιο αργά και έφτασε στο απέναντι κράσπεδο, όπου και σταμάτησε με ένα τίναγμα.

Κανείς δε βγήκε έξω.

Χωρίς να τραβήξει το βλέμμα της από το Φορντ, η Τζούλι έσκυψε μέσα στο αυτοκίνητό της, πήρε έναν εφεδρικό γεμιστήρα από το κάθισμα και ξαναγέμισε το Ούζι. Πλησίασε προσεκτικά το φορτηγάκι που δούλευε στο ρελαντί και άνοιξε την πόρτα. Δε χρειαζόταν προσοχή όμως, γιατί ο άντρας ήταν νεκρός. Αισθάνθηκε ανακατωσούρα, αλλά άπλωσε το χέρι της και έσβησε τη μηχανή.

Έφυγε από το Φορντ και στράφηκε στο Ντοτζ, που είχε γίνει σαν σουρωτήρι. Οι μόνοι ήχοι που ακούγονταν ήταν το θρόισμα του ασθενικού μελτεμιού και το απαλό σφύριγμα των φύλλων των φοινίκων. Έπειτα η Τζούλι άκουσε το βόμβο της μηχανής του Ντοτζ, μύρισε τη βενζίνη και φώναξε: «Μπόμπι!»

Προτού φτάσει στο άσπρο φορτηγάκι, οι πίσω πόρτες άνοιξαν και από μέσα βγήκε ο Μπόμπι. Από πάνω του έπεφταν κομματάκια από μέταλλο, πλαστικό, γυαλί, ξύλο και χαρτί. Άσθμαινε, γιατί οι αναθυμιάσεις της βενζίνης είχαν εκτοπίσει σχεδόν το μεγαλύτερο μέρος του οξυγόνου από το εσωτερικό του Ντοτζ.

Από μακριά ακούστηκαν σειρήνες.

Ο Μπόμπι και η Τζούλι απομακρύνθηκαν μαζί από το φορτηγάκι. Δεν είχαν προλάβει να κάνουν μερικά βήματα, όταν έλαμ-

ψε ένα πορτοκαλί φως και από τη βενζίνη που είχε χυθεί στο πεζοδρόμιο λαμπάδιασαν οι φλόγες, τυλίγοντας το όχημα με ένα λαμπερό σάβανο. Το ζευγάρι απομακρύνθηκε από τη θέρμη της πυρκαγιάς και για μια στιγμή έμειναν να κοιτάζουν τα συντρίμια ανοιγοκλείνοντας τα μάτια τους. Έπειτα κοίταξαν ο ένας τον άλλο.

Οι σειρήνες πλησίαζαν.

«Αιμορραγείς», είπε ο Μπόμπι.

«Δεν είναι τίποτα. Γρατσούνισα λιγάκι το μέτωπό μου».

«Είσαι σίγουρη;»

«Δεν είναι τίποτα. Εσύ είσαι καλά;»

Ο Μπόμπι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Μια χαρά».

«Αλήθεια λες;»

«Ναι».

«Δε χτυπήθηκες;»

«Δεν έπαθα το παραμικρό. Πρόκειται για θαύμα».

«Μπόμπι;»

«Ναι;»

«Δε θα το άντεχα αν πέθαινες εκεί πέρα».

«Δεν πέθανα. Είμαι μια χαρά».

«Δόξα τω Θεώ», είπε η Τζούλι.

Έπειτα του έριξε μια κλοτσιά στο δεξί καλάμι.

«Ει! Τι στο διάβολο κάνεις;»

Του έριξε άλλη μια στο αριστερό καλάμι.

«Τζούλι, γαμώτο σου!»

«Μη μου ξαναπείς εμένα να κόψω λάσπη!»

«Τι;»

«Είμαι συνεργάτιδά σου στα πάντα».

«Μα...»

«Είμαι έξυπνη όσο εσύ, γρήγορη όσο εσύ...»

Ο Μπόμπι έριξε μια ματιά στον άντρα που κειτόταν νεκρός πάνω στο δρόμο κι έπειτα στον άλλο, μέσα στο φορτηγάκι, που μισοφαινόταν από την ανοιχτή πόρτα, και είπε: «Αυτό να λέγεται, μωράκι».

«...σκληρή όσο εσύ...»

«Ξέρω, ξέρω. Μη μου ρίξεις άλλη κλοτσιά».

«Τι θα γίνει με τον Ράσμουσεν;» ρώτησε η Τζούλι.

Ο Μπόμπι κοίταξε το κτίριο της Ντέκονταϊν. «Πιστεύεις ότι βρίσκεται ακόμα εκεί μέσα;»

«Οι μοναδικές έξοδοι από το πάρκινγκ βρίσκονται επί της Μάικλσον και δεν έχει βγει από κει. Επομένως, αν δεν πέταξε, είναι ακόμα μέσα. Πρέπει να τον τσακώσουμε προτού ξεγλιστρήσει από την παγίδα μ' εκείνες τις δισκέτες».

«Έτσι κι αλλιώς οι δισκέτες είναι άχρηστες», παρατήρησε ο Μπόμπι.

Η Ντέκονταϊν είχε μυριστεί τον Ράσμουσεν από τη στιγμή που είχε κάνει αίτηση για τη δουλειά, γιατί το Γραφείο Ερευνών Ντακότα & Ντακότα –που είχε αναλάβει με συμβόλαιο τους ελέγχους ασφαλείας της εταιρείας– είχε ανακαλύψει την πλαστογραφημένη ταυτότητά του. Η διεύθυνση της Ντέκονταϊν είχε αφήσει τον Ράσμουσεν να παίξει το παιχνίδι του για να ανακαλύψει σε ποιον θα έδινε τα αρχεία του Μάγου όταν θα τα αντέγραφε. Η εταιρεία σκόπευε να μηνύσει όποιον είχε προσλάβει τον Ράσμουσεν, γιατί δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο εργοδότης του ήταν ένας από τους βασικούς ανταγωνιστές της Ντέκονταϊν. Είχαν αφήσει τον Τομ Ράσμουσεν να πιστεύει ότι είχε ξεγελάσει τις κάμερες ασφαλείας, ενώ στην πραγματικότητα βρισκόταν κάτω από συνεχή παρακολούθηση. Επίσης, τον είχαν αφήσει να σπάσει τους κωδικούς των αρχείων και να αντιγράψει τις πληροφορίες που ήθελε. Όμως, χωρίς να το ξέρει, είχαν τοποθετήσει μυστικές οδηγίες στα αρχεία, με τις οποίες είχαν σιγουρευτεί ότι οποιαδήποτε δισκέτα αντέγραφε ο Ράσμουσεν θα ήταν γεμάτη από άχρηστα δεδομένα.

Οι φλόγες βρυχιόνταν και τριζοβολούσαν καταβροχθίζοντας το φορτηγάκι. Η Τζούλι κοίταξε τις αντανάκλασεις της φωτιάς που σέρνονταν και χοροπηδούσαν στους γυάλινους τοίχους και στα κενά, μαύρα παράθυρα της Ντέκονταϊν, σαν να προσπαθούσαν να φτάσουν στην κορυφή και να γαντζωθούν εκεί, με τη μορφή τεράτων.

Ύψωσε λιγάκι τη φωνή της για να ακουστεί πάνω από τη φωτιά και τις σειρήνες που πλησίαζαν και είπε: «Πιστεύαμε ότι νόμιζε πως είχε παρακάμψει τα αρχεία των βιντεοκασετών των

καμερών ασφαλείας, αλλά, όπως φαίνεται, ήξερε ότι τον παρακολουθούσαμε».

«Σίγουρα το ήξερε».

«Επομένως, ίσως να ήταν αρκετά ξύπνιος ώστε να έχει ψάξει για οδηγίες κατά της αντιγραφής των δισκετών στα αρχεία –και να έχει βρει έναν τρόπο να τις παρακάμψει».

Ο Μπόμπι συνοφρυώθηκε. «Έχεις δίκιο».

«Επομένως, μπορεί να έχει το Μάγο σ' εκείνες τις δισκέτες».

«Γαμώτο, δε θέλω να μπω εκεί μέσα. Αρκετά με πυροβόλησαν απόψε».

Ένα περιπολικό έστριψε στη γωνία δύο τετράγωνα πιο πέρα και αύξησε ταχύτητα τρέχοντας προς το μέρος τους, με τις σειρήνες του να ουρλιάζουν και τα φώτα του να σκορπίζουν ολόγυρα κύματα γαλάζιου και κόκκινου φωτός.

«Κατέφθασαν οι επαγγελματίες», είπε η Τζούλι. «Γιατί δεν αφήνουμε αυτούς να βγάλουν το φίδι από την τρύπα;»

«Μας έχουν προσλάβει να κάνουμε μια δουλειά. Έχουμε μια υποχρέωση. Η τιμή του ιδιωτικού ντετέκτιβ είναι ιερό πράγμα, ξέρεις. Τι θα σκεφτόταν για μας ο Σαμ Σπείντ;»

«Να πάει ν' απαυτωθεί ο Σαμ Σπείντ», είπε η Τζούλι.

«Τι θα σκεφτόταν ο Φίλιπ Μάρλοου;»

«Να πάει ν' απαυτωθεί ο Φίλιπ Μάρλοου».

«Τι θα σκεφτεί ο πελάτης μας;»

«Να πάει ν' απαυτωθεί ο πελάτης μας».

«Γλυκιά μου, το “απαυτωθεί” δεν είναι η συνηθισμένη έκφραση».

«Το ξέρω, αλλά είμαι κυρία!»

«Σίγουρα είσαι».

Καθώς το περιπολικό σταματούσε μπροστά τους, ένα δεύτερο έστριψε στη γωνία πίσω του, με τις σειρήνες του να ουρλιάζουν, ενώ ένα τρίτο μπήκε στη Μάικλσον από άλλη κατεύθυνση.

Η Τζούλι ακούμπησε το Ούζι της πάνω στο πεζοδρόμιο και σήκωσε ψηλά τα χέρια της προς αποφυγή παρεξηγήσεων. «Χαίρομαι πραγματικά που είσαι ζωντανός, Μπόμπι».

«Θα με κλοστήσεις ξανά;»

«Προσωρινά, όχι».